

9.søndag efter trinitatis

Lukasevangeliet kapitel 16 vers 1-9

Hvad er egentlig pointen i Jesu lignelse om den uærlige godsforvalter? Hvordan kan herremanden rose den uærlige forvalter, som nedskriver andres gæld, og trække ham frem som et slags forbillede? Det virker højest ejendommeligt og nærmest stødende .

En godsforvalter er den daglige leder af et gods, en person, som har fået et hverv betroet. Han skal være pålidelig og over sine ting. Det er lignelsens godsforvalter imidlertid ikke. Han er egenrådig og er ude efter skændig fortjeneste. Han søger indirekte at sikre sin egen fremtid ved at sænke andres gæld til hans herre. Godsforvalteren er selvcentreret. Han anskuer tilværelsen med sig selv om omdrejningspunkt. Han repræsenterer egoisten og det selvcentrerede jeg.

Hvorfor bliver godsforvalteren så alligevel rost?

For det første må vi uden videre trøste og glæde os over, at han bliver rost. For den uærlige godsforvalter er let genkendelig. Vi ligner ham i vores selviske og selvoptagne livsførelse. At herremanden trods alt kan se noget i ham, bør vække håbet i os: Gud, vores Herre, ser også til os, og han dømmes os på trods af alt ikke ude.

For det andet vil Jesus gerne pege på det efterstræbelsesværdige ved den uærlige godsforvalters iver og nidkærhed. Godsforvalterens klogskab består i, at han fuld af energi kaster alle kræfter ind i det liv, han lever, og på at løse de problemer, han står i. Han graver ikke sit talent ned. Han har ganske vist ikke øje for eller glemmer i altfald meget let, at den ejendom og de midler, han er sat til at værne om, ikke er hans egne. Men han kaster med stor nidkærhed alle sine kræfter ind i sit virke. Det er denne handlekraft, som får ros, og som mennesket opfordres til ikke kun at udvise i forhold til sig selv. Vi skal vise samme iver overfor Gud og vores næste, som den, vi udviser i vores jagt efter egen vinding.

Endelig for det tredje er der noget opbyggeligt over den måde, godsforvalteren handler på. Godsforvalteren lægger ikke sin herres midler til side til sig selv eller gemmer dem i datidens skattely . Han gør det, som kendetegner Vor Herre selv: Gud, som strør om sig med gode gaver og forlader os vor skyld. Det håb illustrerer godsforvalteren i lignelsen. Han ligner dermed næsten Jesus selv, sådan som Guds søn strør om sig med alle Guds gode gaver og byder os at leve ud af Guds rige nåde.

Elof Westergaard, biskop over Ribe stift.